

Abandonada al carrer

Va obrir els ulls i va mirar el carrer. Era un carrer estret, amb fanals encesos. Ella tenia fred a la pell plena d'arrugues i al cor trist. Quatre membres d'una família han estat condemnats a pagar una multa perquè varen abandonar l'àvia al carrer. No sabien què havien de fer-ne. Com si es tractàs d'un objecte inútil, d'aquell moble que ens molesta al menjador i que decidim allunyar del nostre espai, de la vida. Hi ha persones que van patint un procés de cosificació. Això vol dir que perden la naturalesa humana i n'adquireixen una altra ben distinta, de mineral o de matèria morta. No és que aquestes persones se sentin mortes, sinó que la resta del món les tracta com si no existissin. Qui les envolta les observa sense voler-les veure. Ningú no els parla ni les escolta. Són aïllades del món, perquè la resta del món les rebutja. La dona tenia vuitanta-sis anys. Els acusats, família directa de la víctima, no varen posar-se d'acord sobre qui havia de tenir-ne cura. Era el 29 de juny de l'any 2002, una nit càlida que convidava al bon humor, potser a l'alegria de viure. Discutiren llargament. Per fi, l'abandonaren en una cantonada. L'assegueren en una cadira i la deixaren a l'empar de l'aire. Va trobar-la la policia, conscient de la situació, sola. El pitjor degué ser tenir-ne consciència, saber què passava, obrir els ulls i comprendre la dimensió exacta de la solitud.

Convertir-se en una nosa ha de ser dur. Saber que no hi ha ningú al món que vulgui estar a prop teu pot ser dramàtic. Les persones grans pateixen sovint situacions d'abandonament. Elles voldrien formar part de la realitat i la vida dels altres. En tenen tot el dret, però moltes vegades són marginades per sempre.

El jutge ha condemnat els acusats, però la seva condemna no resol el conflicte. Si de cas, en soluciona una petita part. Aquesta dona sabrà sempre tot el que va patir. Coneixerà què significa l'abandonament. La llàstima és que no es tracta d'un cas isolat. Moltes persones majors intueixen que ja no són el nord de ningú i que no tenen tampoc un nord propi.

Maria de la Pau JANER